

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 390/2023-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Lukášom Kysuckým, advokátom, Vojtecha Tvrdeho 819/1, Žilina, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu č. k. 2T/18/2022 z 13. apríla 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Tostš/7/2023 z 25. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný trestný súd“ a „napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „sťažnostný súd“ a „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) označenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej spoločne aj „napadnuté uznesenia“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vec uviesť do stavu korešpondujúceho s právnymi predpismi, priznať mu primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením špecializovaného trestného súdu č. k. 11Tp/6/2022 z 27. januára 2022 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom jeho väzba súčasne nebola nahradená písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením č. k. 4Tostš/4/2022 zo 16. februára 2022 zamietol.

3. Špecializovaný trestný súd uznesením č. k. 11Tp/6/2022 z 10. augusta 2022 podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 76 ods. 11 Trestného poriadku *per analogiam* zmenil dôvody väzby u sťažovateľa tak, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku sa vzťahujú aj na (i) skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS:PPZ-210/NKA-BA1-2019 zo 6. júna 2022 právne kvalifikované ako prečin prechovávanie extrémistického materiálu podľa § 422c Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v predmetnom uznesení, a (ii) skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa ČVS: PPZ-210/NKA-BA1-2019 z 18. júla 2022 právne kvalifikované ako pokračujúci zločin rozširovania extrémistického materiálu podľa § 422b ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona spáchaný vo forme účasti podľa § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (organizátor) na skutkovom základe uvedenom v predmetnom uznesení. Predmetným uznesením špecializovaný trestný súd súčasne predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku do 24. februára 2023. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením č. k. 4Tostš/18/2022 zo 16. augusta 2022 zamietol. Väzbu sťažovateľa súčasne nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Po podaní obžaloby špecializovaný trestný súd uznesením č. k. 2T/18/2022 z 21. decembra 2022 rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe, sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby zamietol, pričom väzbu sťažovateľa nenahradil zárukou dôveryhodných osôb, písomným sľubom a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, na podklade ktorej najvyšší súd toto uznesenie uznesením č. k. 4Tostš/22/2022 z 28. decembra 2022 zrušil a špecializovanému trestnému súdu uložil, aby vo veci znova konal a rozhodol.

5. Špecializovaný trestný súd následne uznesením č. k. 2T/18/2022 z 20. januára 2023 rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe, sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby zamietol, pričom väzbu sťažovateľa nenahradil zárukou dôveryhodných osôb, písomným sľubom a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením č. k. 4Tostš/2/2023 z 25. januára 2023 zamietol.

6. Napadnutým uznesením špecializovaného trestného súdu bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá, pričom nedošlo k nahradeniu sťažovateľovej väzby zárukou dôveryhodných osôb, písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka ani peňažnou zárukou. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením najvyššieho súdu zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

7. K zániku dôvodov tzv. kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sťažovateľ uvádza, že na hlavnom pojednávaní už boli vypočutí svedkovia, na ktorých mal podľa názoru špecializovaného trestného súdu pôsobiť nedovoleným spôsobom. Nestotožňuje sa s mienkou o reálnosti ďalšej obavy tzv. kolúzneho pôsobenia. K novému záznamu hovoru so svojou matkou sa na výsluchu vyjadril, súd predmetné vyjadrenie neprotokoloval a len odkázal na sťažovateľove vopred pripravené poznámky. V týchto poznámkach nemohla byť zachytená reakcia sťažovateľa

na prokurátorom poukazovaný záznam hovoru, ktorá bola učená na výsluchu. Možnosť nedovoleného pôsobenia na znalcov je nedostatočne konkrétna, pričom deficit jej presvedčivosti vyplýva aj z toho, že sťažovateľ má centrum života vo Švajčiarsku. Znalec činný v aktuálnej trestnej veci vykonáva znaleckú činnosť aj v inom sťažovateľovom prípade, kde sa sťažovateľ nedovoleného pôsobenia nedopustil. Znalecká doložka musí obsahovať vyhlásenie znalca o tom, že si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, v dôsledku čoho možno znalca stíhať za trestný čin nepravdivého znaleckého posudku, tlmočnickeho úkonu a prekladateľského úkonu podľa § 347 Trestného zákona. To všetko vylučuje možnosť tzv. kolúzneho pôsobenia sťažovateľa na znalcov.

8. Pokiaľ ide o zánik dôvodov tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sťažovateľ uvádza, že k dôvodnosti podozrenia zo spáchania žalovaného skutku nepristúpili ďalšie okolnosti, z ktorých je možné vyvodit' pravdepodobnosť pokračovania v trestnej činnosti. Všeobecné súdy sa zamerali na rozsiahlosť a charakter trestnej činnosti sťažovateľa, čo vyvoláva úvahy o dôvode väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

9. Namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodňuje viacerými argumentmi. Poukazuje na arbitrárnosť napadnutých uznesení. Obvinenie mu bolo vznesené oneskorene. Spôsob uskutočnenia výsluchu špecializovaným trestným súdom bol v rozpore s právom na spravodlivé súdne konanie, pretože v rámci výsluchu vypovedal, nahliadal do poznámok, ale súd jeho prejav neprotokoloval. Súdy nedostatočne odôvodnili možnosti nahradenia jeho väzby miernejšími opatreniami.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením špecializovaného trestného súdu:

11. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu, ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (m. m. napr. III. ÚS 76/2022, III. ÚS 412/2022, III. ÚS 568/2022, III. ÚS 708/2022). Ústavný súd preto uvádza, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu, keďže ho už preskúmal na základe sťažnosti najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa (m. m. napr. II. ÚS 46/2018, II. ÚS 134/2018,

II. ÚS 206/2018, II. ÚS 236/2018, II. ÚS 272/2018, III. ÚS 175/2018, IV. ÚS 507/2020). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd stabilne konštatuje, že záruky obsiahnuté v označených článkoch sa vzťahujú na konanie, ktorého predmetom je rozhodovanie o trestnom čine, z ktorého je jednotlivец obvinený. Rozhodovanie o väzbe nie je rozhodovaním o trestnom obvinení, preto sa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ani čl. 46 ods. 1 ústavy vo veci sťažovateľa neaplikujú (m. m. napr. I. ÚS 292/2021, I. ÚS 428/2021, I. ÚS 430/2021, I. ÚS 19/2022, I. ÚS 184/2023, III. ÚS 277/07, IV. ÚS 78/2019). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 37/2023, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutého uznesenia špecializovaného trestného súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

14. K námietke neexistencie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva poukaz na konkrétne identifikované telefonické rozhovory učené sťažovateľom z väzby, na základe ktorých obsahu dospel sťažnostný súd k záveru o existencii dôvodu väzby. Najvyšší súd poukázal na sťažovateľovo vyjadrenie o „prúseri“, jeho naliehanie na zmazanie konverzácií s ním a na vykonanie opatrení smerujúcich k zničeniu zoznamov osôb, ktoré mali kúpiť sťažovateľovu knihu. Menovite mal upriamiť pozornosť na osoby, ktoré mali byť adresátmi týchto hovorov, a tiež na zadovážené hlasové správy. Sťažovateľ mal konkrétne osoby usmerňovať, hovoriť o textoch, ktoré mali zverejniť, pričom odkazy mali byť z jeho strany podávané „medzi riadkami“. Špecializovaný trestný súd poukázal na riziko kontaktovania znalcov sťažovateľom, pričom sťažnostný súd vo vzťahu k sťažnostnému argumentu súvisiacemu s možným nedovoleným pôsobením na svedkov a znalcov uviedol: „*Pokiaľ sťažovateľ namietal, že všetci doteraz navrhovaní svedkovia už vypočutí boli, a teda dôvod väzby zanikol, najvyšší súd konštatuje, že dôvod kolúznejskej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku je naďalej založený nielen na existencii reálnej obavy ovplyvňovania svedkov, ale aj na existencii obavy z iného marenia objasňovania skutočností závažných pre trestné*

stíhanie. Situácia, že na hlavnom pojednávaní v posudzovanej veci doposiaľ neboli vypočutí všetci súdni znalci, naďalej vyvoláva dôvodnú obavu možného marenia objasňovania dôležitých skutočností.“

15. Na to, aby potreba preukázania určitých väzieb na znalcov založila dôvod tzv. kolúznej väzby, ústavný súd ešte dodáva, že najvyšší súd podrobne vymedzil nedovolené správanie sťažovateľa vo výkone väzby a aj jeho spôsob (pozri uvedenú argumentáciu, pozn.). Sťažnostný súd teda predstrel argumentáciu o miere koncentrácie pozornosti sťažovateľa nielen na ovplyvňovanie svedkov, ale aj na snahu smerom k eliminácii možného zabezpečenia iných dôkazov svedčiacich proti sťažovateľovi, napríklad v podobe požiadavky smerujúcej k vymazaniu inkriminovaných záznamov. Takéto kvalitatívne a kvantitatívne solídne dôvody neumožňujú urobiť záver o svojvôli ustálenia rizika tzv. kolúzneho správania sťažovateľa, hoci aj voči znalcom bez preukázania konkrétnych väzieb na nich a s poukazom na centrum sťažovateľovho života vo Švajčiarsku. Neuniklo tiež pozornosti ústavného súdu, že znalci neboli v napadnutom uznesení najvyššieho súdu identifikovaní len v abstraktnej rovine, ale na s. 8 tohto uznesenia boli určení aj menovite s uvedením obsahového zamerania nimi podaných znaleckých posudkov. To všetko nesvedčí v prospech ústavnej neutržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

16. K protokolovaniu výpovede sťažovateľa sa sťažnostný súd vyjadril na s. 4 napadnutého uznesenia. Na tomto mieste jednak podotkol, že táto okolnosť nemôže mať zásadný vplyv na rozhodovanie o väzbe, jednak uviedol, že spôsob protokolovania nebol v priebehu rozhodovania o väzbe nijakým spôsobom sťažovateľom alebo obhajobou namietaný. Táto časť argumentácie sa preto javí primerane, zrozumiteľne a logicky odôvodnená a neobsahuje argumentačné defekty, ktoré by nasvedčovali zjavnému omylu alebo evidentnej nezákonnosti.

17. Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku deficitu dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd poukázal na viacnásobné minulé odsúdenia sťažovateľa, a to nielen abstraktne, ale aj ich náležitou a nezameniteľnou identifikáciou, pričom uviedol, že z hľadiska hodnotenia osoby sťažovateľa ich v štádiu rozhodovania o väzbe nemožno prehliadať. Predovšetkým predchádzajúce protiprávne konanie postihované trestnoprávnou zodpovednosťou je pritom v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou ústavného súdu typickým konaním, ktoré odôvodňuje dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (m. m. napr. III. ÚS 227/2020, III. ÚS 86/2023).

18. Sťažnostný súd tiež poukázal na vyjadrenie sťažovateľa, podľa ktorého by v budúcnosti riešil a urobil dotlač knihy „ŽIDOKRACIA“, ak by o ňu bol záujem. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že trestná činnosť, za ktorú je sťažovateľ aktuálne stíhaný, mala súvisieť aj s knižnou publikáciou s totožným názvom „ŽIDOKRACIA“. Z ústavnoprávneho posúdenia je pritom rozhodné, či okolnosti spáchania skutkov, pre ktoré je vznesené obvinenie, možno považovať za konanie alebo ďalšiu konkrétnu skutočnosť, z ktorej vyplýva obava v pokračovaní trestnej činnosti. Taká úvaha všeobecných súdov nevybočuje z rámca uvedených zákonných ustanovení, i keď nemusí ísť o typické konanie, ktoré odôvodňuje tzv. preventívnu väzbu. Z pohľadu tzv. preventívneho účelu väzby nemožno vylúčiť ani také konanie obvineného, ktoré sa stotožňuje so skutkom, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Inak povedané, i samotné okolnosti vyšetrovaného trestného činu popísané v skutkovej vete zakladajúcej vznesené obvinenie a tým individualizujúce

prípady sťažovateľa môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody (m. m. napr. III. ÚS 227/2020, III. ÚS 86/2023).

19. Právne závery rezultujúce z nálezu č. k. III. ÚS 33/2021-80 z 13. mája 2021, na ktorého body 44 až 47 a bod 63 sťažovateľ poukazuje, je vo svetle skutkových okolností predznamenaných v predošlom bode tohto nálezu nevyhnutné vnímať a následne interpretovať v kontexte veci, v ktorej bol nález č. k. III. ÚS 33/2021-80 z 13. mája 2021 vydaný. Sťažovateľ naň poukazuje selektívne a nereflektuje na odlišnosti, ktoré je možné v komparácii s jeho väzobným stíhaním identifikovať. Bod 47 predmetného nálezu je potrebné chápať ako pokračovanie substantívnej myšlienky procesne stvárnenej v bode 46 toho istého nálezu, kde ústavný súd vyhodnotil ako ústavne neakceptovateľný taký interpretačný a aplikačný prístup, keď by „*každý obvinený z určitých druhov trestných činov bol do väzby vzatý a z väzby ako fakultatívnej možnosti by sa stala väzba obligatórna*“. Pokiaľ totiž ústavný súd v bode 47 tohto nálezu použil slovné spojenie „druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti“, mieril na druho­vé znaky vymedzení skutkových podstat jednotlivých trestných činov normatívne objektivizovaných v osobitnej časti Trestného zákona. Ak však individuálne stváranie predmetných znakov v skutkovej vete výroku uznesenia o vznesení obvinenia má za následok, že spôsob, akým mal byť vyšetrovaný skutok spáchaný, prípadne aj v spojení s ďalšími okolnosťami trestnej veci, signalizuje riziko opätovného páchania trestnej činnosti, ktoré zakladá väzobný dôvod v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, potom nepochybne aj spôsob páchania trestnej činnosti, prípadne jeho rozsah, môžu tvoriť podstatnú súčasť skutkového základu pre záver o dôvodnosti tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. III. ÚS 151/2022). Takáto situácia v prípade sťažovateľa zjavne nastala. Inak povedané, v prípade sťažovateľa všeobecné súd­nictvo splnenie materiálnych podmienok väzby jednoznačne konštatovalo, pričom svoje konštatovania podporilo konkrétnymi skutkovými okolnosťami a z nich plynúcimi právnymi závermi. Z uvedeného dôvodu nemohol ústavný súd prisvedčiť tejto sťažnostnej námietke.

20. Ústavný súd v závere pripomína, že jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne závery príslušných väzobných rozhodnutí, ale preskúmať, či závery v nich uvedené sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné (m. m. napr. I. ÚS 459/2021, II. ÚS 343/09, IV. ÚS 333/08). Povedané inak, úlohou ústavného súdu nie je samostatne posúdiť existenciu väzobných dôvodov sťažovateľa v pozícii inštančne nadriadeného súdu a porovnať svoje zistenia so závermi všeobecných súdov, ale presvedčiť sa, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dáva dostatočný základ na väzobné stíhanie sťažovateľa, a to s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu i na všetky sťažovateľom prezentované relevantné námietky (m. m. napr. I. ÚS 459/2021, IV. ÚS 4/2022, IV. ÚS 243/2023). Ako už bolo v podrobnostiach konštatované, závery sťažnostného súdu v týchto súvislostiach ob­stoja.

21. Ústavný súd so zreteľom na uvedené pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu dospel k zisteniu, že toto uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia základných práv sťažovateľa uvedených v záhlaví tejto ústavnej sťažnosti, z čoho rezultuje, že dôvodnosť spomenutej časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2023

Robert Šorl
predseda senátu